

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio V. De peccatis nostris propriis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

cum doloris, & gratitudinis sensu:
Domine DEUS meus, laudabo te
ex toto corde meo, & glorificabo
nomen sanctum tuum in æternum;
quia fecisti mecum misericordiam,
& eruisti animam meam ex pro-
fundo lacu; quia sustinuisti me,
ne caderem in illum.

*Angeli fortitudine, & virtute
cum sint majores, non portant ad-
versum se execrabile judicium. 2.
Pet. 2.*

*Ecce, qui serviunt ei, non sunt
stabiles, & in Angelis suis reperit
pravitatem. Job. 4.*

*Misericordia Domini, quia non
sumus consumpti. Thren. 3.*

*Nisi quia Dominus adjuvit me,
paulò minus habitasset in inferno
anima mea. Psal. 93.*

MEDITATIO V.

De peccatis nostris pro-
priis.

POSTquam in alijs consideravimus cau-
sas, & effectus peccati, quod est recessus
sus

sus à nostro fine : nunc peccata nostra propria ponderemus. Finis hujus Meditationis est : ut intremus in nosmet ipsos , ut nos ex fundo cognoscamus, & videamus, quidnam illud potissimum sit , quod nos ab ultimo nostro fine avertit.

PUNCTUM I.

De multitudine, & conditione nostrorum peccatorum.

Siste te in conspectu DEI, velut Reum læsæ Majestatis, oneratum tot catenis, quot criminibus, & plenum formidine æternæ damnationis. Tum pete gratiam, qua illustratus, possis bene cognoscere deplorandum animæ tuæ statum, cum firmo, sinceroque animi proposito, te inde quamprimum eximendi. Deinde, ut miserabilem animæ tuæ conditionem, & prævios in illa dominantēs habitus bene explores,

Considera I. quanam sint tuæ cogitationes, tua verba, tua desideria, tuæ repugnantia, tuæ incli-

nationes, tui metus tibi magis con-
fueti, & usitati? quæ denique tuæ
totius diei actiones, quisque agen-
di, operandique modus?

Confidera II. quæ te geras in iis,
quæ ad DEUM pertinent? Qua a-
nimi, corporisque compositione
tuas orationes, tuas Confessiones,
Communiones, Sacras Lectiones
&c peragas? Quali fœcordia, qua-
li tædiô, quali torpore, quali ani-
mi evagatione, quali irreverentia,
his pietatis exercitiis, fungaris?
Quem nobis pudorem afferre de-
bet, quòd DEUM illis ipsis, quibus
ipsum honorare prætendimus, a-
ctionibus, ignominiâ afficiamus?
His adde tot bona omiffa, ad quæ
tenebaris, tot gratias contemptui
habitas, tot media salutis neglecta,
tot vana confilia, tot inutiles co-
gitationes, tot impura desideria,
tot peccata occulta, atque etiam a-
liena, quibus causam, aut occasio-
nem præbuiſti.

Confidera III. si sis Religioſus,

quomodo ad acquirendas virtutes statui tuo proprias incumbas? quomodo adjuncta perfectionis veritas in detrimenta salutis?

Considera IV. quo agendi modo utaris erga proximum? utrum non convellas charitatem, aut certe graviter vulneres, tuis iniustitiis, tuis averfionibus, tuis asperitatibus, tuâ impatientiâ, tuâ invidiâ, tuis temerariis judiciis, tuô malô exemplô, tuâ negligentia in aliis corrigendis, quorum tibi fortè cura demandata fuit?

Considera denique: qua ratione te ipsum tractes? qua conniventia, qua indulgentia tuorum motuum, & sensuum? qua aviditate, tua commoda, tua emolumenta, tuam vanitatem & voluptatem secteris? quàm mirô, & continuô artificiô omnia ad te ipsum derives? quot peccata etiam gravia committas, ad quæ tamen cæca tua cupiditas animum advertere non permittit?

Quid

Quid nunc ex his concludam ,
Deus meus , nisi , quòd huc usque
nihil minùs fecerim , quàm , quod
maximè debebam , tendere in eum
finem , ad quem Tu me creâsti ?
omnes mei gressus , omnia mea
vestigia ad longè diversum , ab
hoc , scopum , dolendo errore , fe-
rebantur. Tota mea vita conti-
nuus fuit vitiorum nexus , quæ e-
undem propè cum meis cogitatio-
nibus , verbis , & actionibus , nu-
merum habent. Ita ut meritò
cum Prophetâ exclamare possim :
*iniquitates meæ multiplicatæ sunt
super capillos capitis mei.* Psal. 39.
v. 13. & *sicut onus grave , gravatæ
sunt super me.* Psal. 37. v. 5. Et
quod luctuosissimum est , ita om-
nem mihi sensum abstulerunt , ut
ne quidem illarum multitudinem
viderem , nec pondus sentirem ,
etiam tum , cum me premerent :
Et non potui , ut viderem. Psal.
39. v. 13.

Sed tuum est , Domine , mihi
C 3 per

per infinitam misericordiam tuam
nunc aperire oculos, ut agnoscam,
& videam peccata mea; & perstrin-
gere cor meum, ut eum conci-
piat dolorem, qui illorum gravi-
tati, & multitudini respondeat, i-
ta ut, sicut nullum ferè vitæ meæ
momentum præterit, quo te non
offenderim; ita etiam mihi nullum
deinceps elabatur, quo illa non
deplorem, & pœnitentiam agam.

PUNCTUM II.

De gravitate istorum pecca- torum.

CONSIDERA: quæ sit gravitas, &
enormitas istorum peccato-
rum. 1. Ob vilitatem illius, qui illa
commisit, qui est miserabilis crea-
tura, vermiculus terræ, turpe ni-
hilum. 2. Ob summam Majesta-
tem illius, qui offensus est, nem-
pe ipse DEUS, cum quo si perfectis-
simæ quæque creaturæ comparen-
tur, nihilô minus apparent. Quid
igitur

igitur erit miserabilis Peccator, tui similis, si cum ipso conferatur? Et tamen audes ipsum invadere?
3. Ob res nullius penitus pretii, propter quas DEUM tuum gravissimè læsisti, dum ipsum miseræ creaturæ, exiguo commodo, sordidissimæ voluptati postposuisti. 4. Ob innumera, maximaque beneficia, quibus te sibi obstrictum, devinctumque habet. Ipse te ad sui imaginem condidit; ipse te pretiosissimo suo sanguine redemit; ipse te ad æternam gloriam destinavit; ipse te quotidie eximiis donis, & favoribus cumulavit. Et quid est, quod ipsi pro tot gratiis, pro tantis favoribus, pro tam immensis beneficiis rependisti? quid, nisi ingrati animi vitia, contemptum, injurias, ignominiam? 5. Denique ob adversæ rationis oppositionem, quæ inter tua peccata, & infinitas DEI perfectiones intercedit. Per hæc enim tua peccata, siquidem mortalia fuerint, odio habuisti im-

mentem Bonitatem, nullis non ardentissimis amoribus dignissimam. Si verò venialia; illam admodum frigidè, & tepidè es profecutus. Adorandam, tremendamque Majestatem, coram qua ipsi etiam Seraphini præ admirationis magnitudine se abscondunt, impiissimo ausu contempsisti.

Ut genio tuo indulgeres, abusus es Omnipotentiam, & ipsius concursum, sine quo agere nihil poteras, in ipsiusmet offensam detorsisti. Usus es ipso contra ipsum, dum malitiæ tuæ famulatum præstare coëgisti, quod ipsemet gravissimis his verbis conqueritur: *Servire me fecisti in peccatis tuis. Isaia 43. v. 24.* Injuriâ affecisti ipsius Immensitatem, quæ ipsum ubique præsentem constituit, dum ausus es in ipsius præsentia, atque, ut ita loquar, intra proprium ipsius sinum, turpissima quævis committere, nec horruisti purissimos illos oculos, qui nihil impuritatis su-

stinere

finere possunt. Evertisti omnem summæ illius Sapientiæ ordinem, quando media illa, quibus te ad ultimum tuum finem conducere nitebatur, impudenter adhibuisti, ut ab illo deflecteres. Denique subtraxisti te perfidè supremo ipsius Dominio, ut turpem infrunitæ tuæ concupiscentiæ, tuæ Libidini, Mundo, Carni, & Diabolo, morem gereres. Age, concepisti hæc aliquando bene; cum tam facili negotio in peccata etiam gravia proruisisti? Justone examine aliquando ponderasti horribiles injurias, quas Deo intulisti, quando Divinas ejus prærogativas tantâ temeritate violasti, & quantum quidem in te fuit, etiam destruxisti? Aususne esses unquam hæc talia committere, si prius bene perpendisses?

Non, Domine; nunquam hæc bene expendi. Et hæc est unica meæ miseriæ origo. Quid nunc magis admirari debeo, meamne

cœcitatē, an tuam patientiam, qua me tam sceleratæ caligini sponte mea implicitum, huc usque tolerasti? Nunc autem, mi DEUS, cum tuâ illustratus gratiâ illam videam, & agnoscam, quâ fit, quod præ animi dolore, & confusionis abundantiâ non moriar? Ita est: offendere te possum sine te, sed offensam detestari, peccata mea lacrimis eluere, & ut decet, veniam à te petere, non possum sine te. Tuum igitur est, Domine, salutari dolore cor meum configere, atque inde mihi veniam largiri, quam etiam peto, DEUS meus, per illam Bonitatem, quam contempsi; per illam Misericordiam, qua abusus fui; per illum Sanguinem, quem pro me effudisti, & quem ego toties impiè conculcavi.

Va nobis, quia peccavimus.
Thren. 5.

DEUM, qui te genuit, dereliquisti, & oblitus es Creatoris tui.
Deut. 32.

Non est sanitas in carne mea à facie ire tue, non est pax ossibus meis à facie peccatorum meorum.
Psalm. 73.

MEDITATIO VI.

*De obstaculis, quæ nos aliquo modo avertunt à nostro fine
sive*

De peccato veniali.

Considerabimus primò hoc peccatum in se ipso, tum in suis effectibus.

PUNCTUM I.

De Peccato Veniali, considerato in se ipso.

CONsideremus in primis : Hoc peccatum, etsi leve, & ut vulgò loquimur, veniale fit : veram tamen esse DEI offensam ; cum fit quidam supremæ Majestatis contemptus ; quædam ingrati animi labe erga infinitam Bonitatem ; quidam Omnipotentiaë abusus ,
C 6 quæ-